

HOLGER NILSSON

DAGS ATT TA GUD
PÅ ALLVAR

semnos
förlag

www.semnos.com

*Bibelcitaten är hämtade från
Svenska Folkbibeln.*

DAGS ATT TA GUD PÅ ALLVAR
Holger Nilsson

Copyright © 2014 Holger Nilsson och
Semnos Förlag, Björkgatan 9, 331 51 VÄRNAMO

Omslag: Kenth Andersson
Tryck: Danmark 2014
ISBN: 978-91-87827-13-6

INNEHÅLL

Förord	5
1 Dags att ta Gud på allvar	7
2 Allt står inte väl till	13
3 Vi lever i avfallstider	21
4 Ljumhet och apati	31
5 Gud vill väcka oss	39
6 Andlig sömnaktighet	47
7 Guds ord och predikan	53
8 En helig Gud	67
9 Helighet och gudsfruktan	75
10 Trons lydnad	83

Förord

Holger Nilsson skriver lite annorlunda denna gång. De många tidstecknen inför Jesu andra tillkommelse låter han vila för att istället fokusera på det enda nödvändiga: Omvändelse! Holger skriver till dem som är medlemmar i de kristna församlingarna och uppmanar till omvändelse. Han skriver till dem som minns sin första omvändelse, den gången när han eller hon blev frälst. Nu vill Holger att vi omvänder oss igen. Guds folk måste återvända till en helig Gud. Holger menar att begreppet ”omvändelse” är en process. En återkommande bearbetning av sin frälsning. Här har Holger stöd från Paulus själv.

Det Holger Nilsson ser i vårt lands församlingar är dekadans, andlig ljumhet och apati. Holger citerar vittnesbörd från enskilda som ser var ansvaret för detta vilar. Ansvaret ligger på förkunnelsen som i stort är anpassad till att allt står väl till. En jargong som matchar det politiskt korrekta. Förkunnelsen berör många gånger inte längre gudstjänstbesökarna. Holger ger ett citat: ”Somliga predikanter predikar evangelium på samma sätt som en åsna äter tistel. De äter mycket, mycket försiktigt.”

I boken citerar han tidigare välkända väckelseförkunnare såsom Emanuel Minos och Frank Mangs. Namn som är respekterade, men även andra internationella och historiska gestalter som brann för Jesus och världens frälsning och som bevisligen kunde medverka till väckelse och stora skarors omvändelse. Deras budskap till Guds folk var: Omvänd er! ”Talarstolen är en plats för den Helige Ande och inte vältalighet”, uttryckte sig Frank Mangs.

Det är Holgers förhoppning att boken ska komma till församlingsledningen och i förkunnarens händer. Hur det ska gå till vet bara Gud! Men de som läser denna aktuella bok blir säkert dörröppnare till dem som leder församlingarna i vårt land.

*Roland Nelsson,
f.d. direktor för Erikshjälpen*

1

Dags att ta Gud på allvar

Det finns ett budskap som löper som en röd tråd genom Bibeln och som vi inte får förbise. Det är ett allvarligt budskap, och det är kanske inte så ofta som det lyfts fram. Inte desto mindre är det ett av de största behoven att detta predikas i vår tid. Budskapet kan uttryckas med ett enda ord: omvändelse.

Omvändelse betyder att man tar Gud och Hans ord på allvar. Det innebär att det andliga livet måste gå på djupet i vårt liv. När det sker, kommer det att innebära en underbar frigörelse och välsignelse. Denna process, med en stark omvändelse till Gud, är alltså något positivt. Det är så vi skall se detta, inte som något som vi skall uppfatta som olust eller tvång.

Hur skall denna process börja? Ja, den börjar med att omvändelsebudskapet förkunnas och tas emot.

En del kanske tänker som så att omvändelse är något

för dem som inte har tagit ställning till Gud i sitt liv. Att dessa skall omvända sig och som vi uttrycker det: bli frälsta.

Ja, visst finns det ett omvändelsebudskap för denna kategori av människor. Tillhör du den skaran som ännu inte har omvänt sig till Gud och bort från synden, då är det ett steg som behöver tas snarast!

Men det är också så att det finns ett omvändelsebudskap till Guds folk. Det är nog många som inte har tänkt på det, men det är helt och tydligt uppenbarat i Guds ord. Det är också detta budskap som är grundläggande för att vi skall få uppleva Gud ibland oss och Hans mäktiga gärningar. Det borde vara självklart att vi åstundar det.

Omvändelsebudskapet och mottagandet av detsamma är förutsättningen för Guds välsignelser. Vi behöver förstå, att det finns andliga lagar, och det finns ingen välsignelse utan en sann omvändelse till Gud. Han sanktionerar inte våra liv utan att vi först har omvänt oss till Honom och att vi har ett rent och omvänt hjärta. Det är därför som det behövs en omvändelseprocess, och den startar i omvändelsen till Gud och skall sedan fortsätta.

Vi skall se på hur detta är grundat i Guds ord, och det finns ett stort behov av att detta budskap blir predikat i vårt land. I många länder ljuder omvändelsebudskapet och det leder till glädje och sanktion från himlen. Men vi behöver det på ett alldeles särskilt sätt i vårt land, som av många betraktas som kanske världens mest sekulariserade land.

Innan vi går vidare kring detta budskap skall vi här ci-

tera från Luk. 1:16–17: ”Och många av Israels barn skall han omvända till Herren, deras Gud. Han skall gå framför honom i Elias ande och kraft, för att vända fädernas hjärtan till barnen och omvända de olydiga till ett rättfärdigt sinnelag och så skaffa åt Herren ett folk som är berett.”

Detta kan vi läsa om Johannes Döparen. Budskapet är ett aktuellt budskap till oss i vår tid och inte bara en beskrivning av när Johannes Döparen framträdde.

Här möter oss ordet omvändelse och vi ställer oss frågan: Till vem riktade sig detta budskap? Vi ser att det var till Israels barn, det var dem som Johannes skulle predika för och omvända till Herren, deras Gud.

Det står också att ”omvända de olydiga”. Två gånger står det om omvändelse i dessa två versar. Det var det centrala budskapet när Johannes predikade, och det var det viktiga budskapet som fördes fram inför den stora händelsen att Messias skulle komma.

Inför den skulle Johannes Döparen med sitt budskap förbereda hans ankomst. Och han skulle med sitt budskap omvända det folk som kallades Guds folk, egendomsfolket som Gud hade utvalt.

Skulle de behöva omvändelse? Ja, och det var därför som Gud sände sitt budskap till Johannes Döparen. Genom hans förkunnelse skulle det ske en förändring bland Israels folk. Den förändringen skulle äga rum i hjärtat och göra dem beredda att ta emot Messias.

Det skulle också innebära en ny tid för folket. Det är

också det som är det stora behovet i vårt land, en ny tid, en andlig besökelsestid och ett andligt uppvaknande, det som vi brukar kalla för väckelsestid. Om vi önskar en sådan tid, då måste omvändelsebudskapet predikas. Precis som det förkunnades till Gamla Testamentets folk, Israels barn, så behöver det förkunnas för Nya Testamentets folk, de kristna.

På Johannes Döparens tid gick omvändelsebudskapet ut med stor kraft och berörde folket i Israels land. Vi befinner oss i en liknande situation i vår tid, där detta budskap behöver förkunnas.

Nu är det inför Jesu andra tillkommelse som predikan behövs och denna gång är det Nya Testamentets folk som skall förberedas för Jesu ankomst. Den tid som finns kvar för förberedandet att göra sig redo för att möta Jesus kan vara kort.

I texten stod det att syftet med förkunnelsen som Johannes förde fram var att det skulle leda till ”ett folk som är berett.” Det är likadant med väntan inför Jesu återkomst, hans folk, det som benämns som bruden, skall vara redo. Så här sägs det med tanke på det och föreningen mellan brudgummen Jesus och Hans folk: ”Ty Lammets bröllop har kommit, och hans brud har gjort sig redo.” Upp. 19:7.

Lägg märke till orden ”gjort sig redo”. Man kan tala om att det nu är en förberedelsestid inför det himmelska bröllopet. Det är en viktig tid som inte får försummas, en tid av helgelse och inriktning på att möta Jesus för när

stunden är inne för mötet med Honom, då finns det ingen tid mer för förberedelse.

Jesus själv undervisar om hur det blir då: ”Och de som stod färdiga gick med honom in till bröllopfesten, och dörren stängdes.” Matt. 25:10. Lägg märke till orden: ”Och de som stod färdiga.” Alltså inte de som tänkte att de skulle göra sig redo, utan de som var det.

I det ögonblick när Jesus kommer finns det ingen tid för att göra sig redo, nuet är det enda som vi har och ingen annan tid har vi någon garanti för att få. Här behöver vi rannsaka oss: Är vi beredda om uppbrottsstunden från den här världen skulle vara inne i detta ögonblick?

Är vi inte beredda för mötet med Jesus just nu, är det inte heller säkert att vi är det i det ögonblick som Han kommer. Det är inte för att skrämma någon som detta framhålls. Det är bara i all välmening som detta påtalas, för att vi skall inse det faktum som Jesus själv har gett om vilka som kommer att få möta Honom. Och det var: ”de som stod färdiga.”

Vi kan ta lärdom och varning av hur det var när Jesus kom första gången, Israels folk var inte berett att ta emot sin Messias och det fick katastrofala följder. Det gamla förbundets folk hade gått bort från Gud och folket i stort var inte förberett. De misstog sig på tiden och förståelsen för det som skedde inför deras ögon och därför ropade: ”Korsfäst, korsfäst!” åt den Messias som de istället borde välkomnat.

Det fick allvarliga konsekvenser, och det är lika allvarligt inför Jesu andra kommande. Därför måste vi inse att vi behöver väckande budskap så att vi är redo. Men ett sådant budskap saknas tyvärr i alltför stor utsträckning.

2

Allt står inte väl till

När Gud sände sina profeter till det gamla förbundets folk, var det allvarliga budskap som de bar fram. Det var budskap om bättring och omvändelse. Gud ville korrigera sitt folk på den tiden, precis så som Han önskar göra i vår tid.

När vi läser om Johannes Döparen så vet vi att han levde precis vid övergången mellan det gamla förbundets tid och det nya förbundets. Vid den tidpunkten sände Gud Johannes Döparen som en profetröst med syftet att förbereda folket.

Då hade det varit tyst under lång tid och inga profeter hade uppträtt. På samma sätt är det i vår tid och i vårt land; avsaknandet av profetröster har varit påtagligt under en lång tid. Det är stort behov av detta, omgående!

Bristen på profetröster gör att man lätt kan tro att allt står väl till. På det sättet kan man leva med en falsk bild av tillståndet. Så gjorde tydligen Israels folk eftersom det

hade gått så lång tid utan att profeter hade uppträtt och talat Guds ord till bättring och omvändelse.

Det kan också vara så att folket då tyckte och nu tycker att det är behagligast att slippa profeters budskap. Då kan man leva i den illusionen att allt står väl till och att man kan leva lite hur som helst. Det är bara det att det inte håller inför Gud.

Det var det som Gud ville klargöra för folket på den tiden, så att de skulle vara redo för att motta Guds enfödde Son och att de behövde väckas upp ur sitt låga andliga tillstånd.

Ännu tidigare hade Gud sänt profeten Jeremia. Han fick avslöja det rådande tillståndet på hans tid och så här lät det då: ”De tar det lätt med att hela mitt folks skada och säger: ’Allt står väl till, allt står väl till.’ Men allt står inte väl till.” Jer. 6:14.

De som på den tiden tog lättvindigt på det andliga tillståndet, var det andliga ledarskapet. Det framkommer i versen innan den citerade. Det var de som påstod att: ”Allt står väl till.” Men det verkliga förhållandet var det som Jeremia frambar som Guds profet: ”Men allt står inte väl till.”

Varken folket eller ledarskapet i Israel hade förmågan att inse hur det andliga tillståndet var på den tiden. Frågan är hur vi har det i vår tid.

Kan vi påstå att allt står väl till? Kan vi göra det när församlingarnas medlemsantal sjunker? Kan vi göra det när de

som deltar aktivt i församlingarnas gudstjänster på många håll är mindre än hälften än det som matriklarna visar? Kan vi göra det när ifrågasättandet av Guds ord ständigt kommer upp till ytan och får sitt uttryck i predikningar? Kan vi göra det när missionsinsatserna blir allt mindre? Kan vi säga det när efterföljelsen och levnadssättet inte stämmer överens med det liv som presenteras i Nya Testamentet? Kan vi fortsätta att blunda för det andliga avfall som blir mer uppenbart ju längre tiden går?

Det självklara svaret borde vara ett rungande: Nej!

Istället kanske vi säger: Vi har goda gudstjänster! Vi har fina kyrkor! Vi hör goda budskap från predikostolen! Vi har fina pastorer och präster! Vi har en god verksamhet! Allt är så bra!

Men tänk om Gud säger någonting annat. Om Hans budskap är en invändning: ”Men allt står inte väl till.”

Må Gud få hjälpa oss till en sann andlig insikt! Den insikten kan fås genom en sann andlig Ordets förkunnelse som endast är baserad på bibelordet. En förkunnelse som inte grundar sig på vad vi tycker och tänker, inte på människotankar!

Det är det rena och klara gudsordet som kan avslöja och belysa det andliga tillståndet. Det handlar om en förkunnelse som har sin utgångspunkt i allt Guds ord och där ingår kravet på omvändelse som ett grundläggande sådant!

Må vi be om att få en djupare och allvarligare förkunnelse! Det är där det måste börja. När ordet på det sättet

går ut från predikostolarna, påverkar det åhörarna. Det får inte vara en lättsam och ytlig förkunnelse, det behöver vara en sådan som påverkar våra hjärtan och förbereder dem för Gud så att det blir en andlig förnyelsetid, en som vi så innerligt är i behov av.

Det får inte stanna vid fromma önskningar eller lättsamma uttryck för att det skall komma en väckelse, utan det måste till en förberedelse i våra hjärtan. Så att de blir Gud välbehagliga. Därför behöver vi höra omvändelsebudskapet.

Återigen kan en del invända att omvändelsebudskapet är för dem som ännu inte bejakat Guds kallelse. Nej, det är inte bara så. Vi har Nya Testamentets ord på att det är även till församlingar. Läser vi Uppenbarelseboken blir det uppenbart. Där ser vi hur Herren talade till de sju olika församlingarna.

Vi skall se vad som finns i de brev som förmedlade budskapet från Jesus till dessa församlingar. Dessa brev finns i Uppenbarelseboken, kapitel två och tre. Där finner vi Herrens rannsakande budskap och avslöjande av tillståndet i var och en av dem. Det visade sig då att det var bara två av de sju församlingarna som höll måttet inför Jesus. Själva tyckte de nog att de gjorde det, men inför Jesus gjorde de det inte.

Vi ser alltså att det var majoriteten av de sju församlingarna som Jesus gick till rätta med och Han pekade ut och blottlade bristerna i dessa. Det som var så betecknande

för budskapet till dessa fem församlingar, var att samtliga fick budskapet om att de skall omvända sig. Vi ser det när vi läser Hans tilltal till dem.

Det är alltså det budskapet som Jesus för fram till dem, en vädjan och uppmaning att omvända sig för att de skall hålla måttet inför Gud. Det räcker inte med att man gör det inför människor, utan också inför Honom som är den ende som verkligen kan bedöma tillståndet i församlingarna och deras förhållande till Honom.

Likadant är det idag, det är Han som har ögon som eldslågor som ser igenom alla yttre fasader och ser det verkliga tillståndet. Genom vad vi alltså kan läsa här när det gäller dessa församlingar och det budskap de fick, var det ett omvändelsebudskap som gavs dem. Det är alltså rätt att predika och lyfta fram ett sådant budskap även i kristna församlingar. Vi står på ordets grund då vi gör det.

Någon kanske tänker att det var på den tiden, dessa församlingar kanske behövde omvända sig, men idag är det inte så. Kanske det rent av är tvärtom. Det kanske är ännu nödvändigare i vår tid!

Dessa församlingar verkade redan under det första århundradet. De var alltså tidsmässigt mycket nära den tid då Jesus och apostlarna var verksamma. Ja, det var ju faktiskt så att en av dem, Johannes, fortfarande levde. Det var han som fick skriva ner det rannsakande budskapet till församlingarna.

Trots att församlingarna var så närliggande tidsmässigt,

att man faktiskt fick breven från en av apostlarna som hade hört Jesu undervisning och sett Hans underbara gärningar, så hade redan ett avfall ägt rum hos dem.

I ett av de rannsakande breven anklagade Herren församlingen i Efesos att den hade övergivit den första kärleken som uppstår när man får möta Jesu kärlek och syndernas förlåtelse. Eftersom denna församlig tillsammans med de andra levde under det första århundradet, så var det en ganska ung församling. Det borde då varit så att den första entusiasmen, hängivenheten och kärleken skulle logiskt sett ha varit rådande, men så var det tydligen inte.

Med det perspektivet borde det vara en än större fara för församlingarna i vår tid att de kommit in i verksamhet, former och traditioner som saknar den innerliga hänförelsen och kärleken till vår Herre. Förmår vi att tänka i de banorna? Kan vi inse att det finns risker att vi har förlorat det väsentliga?

Kan vi inte det så är det än allvarigare. Om vi inte ens vill utsätta oss för självprovning, hur skall vi då kunna få våra ögon öppnade? Herren provade de sju församlingarna i Mindre Asien, och det visade sig att Han var tvungen att påtala stora brister. Det var därför som Han manade dem till omvändelse. Det borde vara helt uppenbart att det budskapet skulle kunna vara mycket aktuellt till vår tids församlingar, om Herren skulle göra samma provande granskning som Han gjorde i dessa församlingar.

I vår tid verkar det finnas en allmän inställning om att

det inte skall predikas några allvarliga budskap – vi skall ha kärleksfulla budskap. Då skall vi veta att kärleken i dess fullhet är att predika sanningen. Kärlek och sanning är nämligen sammanbundna med varandra.

I det kapitel som brukar kallas ”Kärlekens lov”, nämligen kapitel 13 i Första Korintierbrevet, läser vi i vers 6, om kärleken: ”Den gläder sig inte över orättfärdigheten men har sin glädje i sanningen.”

Kärlekens apostel, Johannes, var den som fick vara förmedlare av det allvarliga omvändelsebudskapet till församlingarna under det första århundradet. Vi behöver nu i vår tid dem som också förmedlar samma budskap. Utan det budskapet kommer det inte att ske förändringar, omvändelse och bättring som leder till andliga vårtider.

Det finns inga genvägar till Guds rike, med det finns vägar till andliga förnyelsetider, det som vi kallar för väckelse, och det är dessa vägar som är beskrivna i Guds ord och som vi här sett något av.

Det är också vägarna och stigarna som man tiderna igenom har beträtt när man har fått uppleva andliga förnyelsetider, och så här är Herrens uppmaning: ”Så säger HERREN: ’Ställ er vid vägarna och spana, fråga efter de urgamla stigarna. Fråga efter den goda vägen och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar’. Men de svarade: ’Vi vill inte vandra på den.’” Jer. 6:16.

Må vi inte säga som det sägs i den avslutande satsen!

3

Vi lever i avfallstider

Vi behöver i vår tid ett omvändelsebudskap, och det är vad denna bok vill framhålla. Det innebär också att ta Gud på allvar. Detta är något mycket angeläget och behöver framhållas i denna tid, när så mycket tyder på att vi lever i den yttersta tiden.

Det betyder att vi lever i en förberedelsestid. På samma sätt som Gud ville förbereda gamla förbundets folk inför Jesu första kommande, är vi i en liknande situation där Gud vill förbereda sitt folk för Jesu återkomst.

Vi kan i *Levande Bibeln* läsa om hur det uttrycks inför att Jesus skulle komma till världen, då var Johannes Döparens uppgift att ”förbereda människorna på hans ankomst” Luk. 1:17.

På samma sätt skulle vi kunna ha det som en inriktning i den kristna förkunnelsen i vår tid, att den går ut på att förbereda människor för Jesu återkomst. Har vi detta som

en målsättning och ett riktmärke, kommer det säkert att påverka både oss själva och andra. Vi kan då uppfatta det som ett profetiskt uppdrag som vi lever med och verkar för.

Detta skulle säkert fördjupa kallelsen att tjäna Gud, och en vision som vore en drivkraft och till hänförelse i tjänandet. Det finns en styrka i att vara driven av en profetisk vision, och den är mer djupgående än att bedriva andlig verksamhet. Här finns säkert en förnyelsekraft som kan bli en livgivande underström i församlingsarbetet och som berör och fördjupar det kristna livet i församlingarna.

Då kan trötthet och uppgivenhet skingras och istället känner vi en hänförelse över att få leva i en profetisk tid med en väntan på att möta Frälsaren. Då kommer vårt hopp och vår tro att förvandlas i åskådning. Inför detta borde det vara självklart med förberedelse och att ha en sådan inriktning i hjärtats innersta hos varje troende!

Detta är i grunden en mycket positiv hållning och inget som man ska uppfatta som betungande. Det finns alltför mycket som tynger ner människor i vår tid av oro och bekymmer. Detta budskap som här framhålls, gör oss mer pilgrimsinriktade mot det himmelska målet. Det kan sättas i kontrast till det som våra sinnen annars lätt kan fångas av, nämligen intressen och upptagenhet av den här världen. Sådant kan då förkväva det andliga livets låga och utgöra ett hot mot det livet. Vi behöver vara på vakt mot detta!

Om vi inte har den hållningen, kan Andens överflödande liv som Gud har ämnat för oss, lätt förbytas i ett tomt

religiöst sken utan kraft. Det är fara värt att det håller på att ske i vår tid.

Paulus varnar profetiskt för hur det skall bli i den yttersta tiden, 2 Tim. 3:1: ”Det skall du veta, att i de sista dagarna skall det komma svåra tider.” Efter detta konstaterande uppräknar han hur människor kommer att vara, och i slutet av de negativa karaktärsbeskrivningarna säger han: ”De skall älska njutning i stället för Gud och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem!” 2 Tim. 3:4–5.

Vi kan i den här varningen se en tro utan kraft och med bara ett sken av gudsfruktan, alltså inte ett verkligt andligt liv. Vi behöver därför ta varningen på allvar och vara på vår vakt mot detta. Tyvärr kan vi se mycket av det i vår tid, om vi skall vara ärliga och inte blunda för tillståndet. Men om vi gör det, är det lätt att vi blir bedragna och inte inser vad som behöver göras på det andliga området. Låt oss inte blunda för att ”skenet av gudsfruktan” finns och är verkligt i vår tid. Det är inte att vara dömande det är att stå på Ordets grund och att vara profetiskt klarsynt!

En som var det var William Booth, Frälsningsarméns grundare. Han uttalade profetiskt vad som skulle komma: ”I de sista dagarna skall det bli: religion utan den Helige Ande, – kristendom utan Kristus, – förlåtelse utan bekännelse, – frälsning utan bekännelse, – politik utan Gud, – himmel utan helvete.”

Om vi skall vara ärliga, kan vi nog se och erkänna att

hans förutsägelser och farhågor har gått i uppfyllelse inför våra ögon.

Bibeltexten löd: ”skenet av gudsfruktan”. Man kan ha namnet om sig att vara en kristen, finnas med i en församlingsmatrikel, men frågan är om namnet finns med i livets bok, den som Bibeln talar om. Det handlar om att vara känd av Gud, inte bara att vara känd av människor genom att man tillhör en församling och kallas kristen. Det handlar om att ha det andliga livet och inte bara ett sken av gudsfruktan.

Vi behöver rannsaka oss inför Gud och söka Honom i en daglig omvändelse för att få en rätt inriktning för våra liv. Då lever vi i Herrens plan och välsignelse.

Vi lever inte bara i det som Bibeln betecknar som svåra tider, vi lever också i avfallstider. Har vi det perspektivet hjälper det oss att vara klarsynta i vår tid.

Vi har förutom bibelordets varningar också fått andra. Vi kan påminna oss några sådana. På ålderns höst fick Frank Mangs bära fram ett budskap som väckte en hel del uppmärksamhet då han delgav oss den upplevelsen.

Den har nog fallit i glömska hos många, och därför kan det vara på sin plats att återigen lyfta fram den. Så här återgav Mangs i skrift sin upplevelse:

”Det hände en ganska tidig morgon för en del år sedan. Utan att tända lampan drog jag upp rullgardinen och slog mig ned vid skrivbordet. Ute var det grådager. Egentligen tänkte jag inte på någonting. Utan fanns bara till och lyss-

nade till det stilla böneljudet från mitt väsens innersta. Då hände det. Helt plötsligt såg mitt inre öga en väg. Inte en körväg och inte heller en stig. Det var närmast någonting som liknande en bättre promenadväg på några meters bredd. Nej, det var ingen andesyn. Jag var inte i trans eller hänryckning, utan alldeles klarvaken. Och ändå såg jag vägen så tydligt och klart att jag närhelst jag vill alltjämt kan se hela bilden framför mig. Jag ser den just nu. Jag såg att vägen började vid en trång port och visste att den slutade i härlighetens värld. Men av det målet såg jag ingenting. Jag såg bara porten och början av vägen. Och längs vägens mitt låg en strimma av ljus, som tycktes komma från en ändlös ljuskälla av ett slag som jag aldrig skådat. På vägens båda sidor var det kolmörker.

Vägen hade inga diken och inga staket. Men gränsen utmärktes av det konturlösa område, som fanns där ljuset och mörkret möttes. Gränsen var suddig. Jag såg människor som gick på vägen. Både män och kvinnor, unga och gamla. De gick inte i grupper. De gick inte ens par om par och i bredd. Utan alla en och en. Och det berodde därpå att den Herre, som lockat dem in på vägen, hade sagt: ”Om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” ”Någon!” ”Jag med honom och han med mig.”

Det där betyder att det i Kristi sanna efterföljds innersta finns ett rum, som är reserverat endast för honom. Och dit ingen annan varken kan eller får komma. De där männis-

korna var klädda i vita kläder. Bländande vita kläder, som stund efter stund fick sin renhet förnyad. Inte därför att de bad om och hungrade efter sekundlig renhet, utan därför att de vandrade mitt på vägen.

Rakt under strimman av det övernaturliga ljuset. Reningen i Jesu blod var en konstant pågående process. Och jag såg deras ansikten. Det var ljus över dem också. Fast många av dem var märkta av både ålder, sorg och sjukdom. Och det skenet var både en återspegling av det inre ljuset och en utstrålning av det ljus de bar inom sig. Gärna hade jag med mina ögon velat följa dessa människors vandring ända hem. Men jag fick inte. Jag var tvungen att vända blicken mot vägens början och den trånga porten. Och där såg jag en stor mängd som stannat.

De hade stannat redan innan de gått in genom porten och kommit in på vägen. Och det märkliga var att många av dem tycktes vara glada. De var glada därför att de trodde sig vara på vägen. Fast de aldrig hade gått in genom den sanna omvändelsens trånga port. Och kanske det värsta var att mitt bland dem rörde sig gestalter i prästrock och pastorsdräkt och evangelistmundering. Nej, det värsta var att jag såg skuggan av min egen bild i den där hopen. Ty vi har fuskat, vi som är kallade att vara levande organ för Livet från Gud. Vi har blivit religiösa pratmakare istället för att vara fungerande organ för Livet.

Vi har garanterat människor deras salighet därför att de en gång blivit döpta till Kristus. Vi har garanterat att

sökande själar blivit födda av Anden, fast de bara blivit födda av mänsklig påverkan. Vi har sagt att de är Guds barn bara därför att de är ”snälla”. Vi har blivit religiösa kvacksalvare, som i förtid intalat andliga sökare att de är födda av Gud. Fast de bara är väckta. Och vi har ibland genom just detta avbrutit den andliga födelseprocessen. Resultatet har blivit att det i dag finns massor av människor, som tror sig vara på väg till himlen fast de inte är det. Men Jesus sade ju att det skulle komma att bli så i denna tidsålders afton: ”Då skall det var med himmelriket som när tio jungfrur gick ut för att möta brudgummen. Men fem av dem var oförståndiga, de tog ingen olja med sig.”

Ingen olja! Ingen ande! Och inget fungerande andeliv. Bara formerna och skenet. Namnet och bekännelsen. Och de trodde att detta var nog.

Men jag såg mer. Jag såg människor som gått in genom porten, upplevt nya födelsens under och kommit in på vägen, men som sedan gjort vägen till någonting annat än det den var ämnad att vara. De har stannat och gjort vägen till en rastplats i stället för att låta den var en färdväg. De hade stannat, inte när det gäller ålder och tid. Men de hade stannat när det gäller andlig utveckling och tillväxt. De hade stannat och börjat leva på minnen. Och somliga hade bara stannat. Och somnat. Men alla hade de glömt de paulinska orden: ”Dock, så vitt vi redan har hunnit något framåt, så låt oss vandra vidare på samma väg.”

Men jag såg mer. Jag såg människorna som dragit sig

ut ur det övernaturliga ljuset som låg över vägens mitt. De hade dragit sig in i den grådager som fanns på vägens båda sidor. Grådagern, där synen på både synden och saligheten var höljd i dunkel. Allt var dimmigt och grått och överkligt. Och den grå överkligheten gjorde att sådant som var en total omöjlighet på vägens mitt nu blev leksaker för både sinnet och talet och handlingarna. Och hur underligt det än låter så blev de ting, som fanns i mörkret på sidan av vägen, föremål för deras intresse. Likt Guds gamla Israel under ökenvandringen greps de av lystnad till Egyptens köttgrytor, som de en gång hade lämnat.

Lystnaden blev inte bara ett visat intresse. Lystnaden växte till åtrå. En hunger som fångade deras tankar och känslor. Lade beslag på deras drömmar och fantasier. Och gjorde att de i verklighet befann sig på sidan av vägen, trots att de skenbart fanns kvar på den. Sedan hände det kusliga. Sakta som skuggor gled de bort ifrån den väg, som saknar både staket och diken. Bort ifrån den väg, som de en gång under tårar och böner sökt sig in på. Bort från det levande hoppet och in i hopplösheten. En hopplöshet som de själva inte kände av. Ty de var döda. De hade förlorat förmågan att uppleva en andlig kris.

Sedan jag sett allt detta sjönk jag sakta ned på knä och brast i gråt. Jag önskade att jag varit minst ett halvsekel yngre än vad jag är. Och haft möjligheten att på ett bättre sätt än vad jag gjort, satsa mitt yttersta för att Guds Helige Ande skulle få frihet att bruka mig på ett bättre sätt än vad

han nu kunnat.”

Så löd det budskap som Frank Mangs bar fram. Nästan som ett andligt testamente kan vi ta del av detta allvarliga budskap. Frågan är vad vi gör med det.

Det finns anledning att begrunda det både en och två gånger, och att vi tar till oss det från en erkänd gudsman som vi inte längre har ibland oss. Vi skulle behövt ha haft honom och många andra som höjer sina röster i vår tid.

Nu vilar ansvaret på oss att i denna tid väcka och vägleda människor som har kommit vid sidan av vägen i denna avfallets tid.

Frågan är: Klarar vi av att ta budskapet till oss? Frågan är också: Klarar vi av att erkänna det allvar som beskrivs här? Det är endast insikten om tillståndet som gör att vi kommer att reagera och leva för att hålla oss på vägen där ljuskäglan flödade och där Anden vägledde människor.

4

Ljumhet och apati

”Dags att ta Gud på allvar” läser vi på bokens framsida. En uppmaning och en utmaning, så kan det uppfattas. Det kan också uppfattas som något som skulle göra livet tungt. Nej, så är det faktiskt inte!

Att ta Gud på allvar är en del av det kristna livet och som vi inte kan ta lättsamt på. Att ta Gud på allvar är egentligen normal kristendom och nyckeln till ett fungerade kristenliv – ett liv som förlöser gudomlig glädje och frid!

Ett ljumt och förvärldsligt kristenliv sanktioneras inte av Gud. Ett sådant liv är ett splittrat liv som är inriktat åt Gud, men också åt allt som man kan lockas av i den här världen. Om man lever så kan inte de rika andliga källorna öppna sig. Jak. 1:7–8: ”En sådan människa skall inte tänka att hon kan få något av Herren, splittrad som hon är och ostadig på alla sina vägar.” I 1917-års översättning uttrycks det så här: ”en människa med delad håg.”

För den ”delade hågens människa” är det dags att ta Gud på allvar! Tänk så många det finns som inte insett denna grundregel för det kristna livet och som därigenom inte fått del av det andligt goda som Gud vill ge! Genom omvändelsen till Gud förändras allt.

Därför skall vi inte undvika omvändelsebudskap som skapar förändringar – vi behöver dem nu i vår tid också!

Vi har i kapitel 2 belyst hur Gud påtalar behovet av omvändelse för fem av de sju församlingarna som vi läser om i Uppenbarelsebokens kapitel 2 och 3. Det finns många som anser att också det sista av tilltalen till församlingarna skulle på ett alldeles särskilt sätt vara ett budskap till den sista tidens kristna. Vi behöver därför läsa det noga. Det återfinns i Upp. 3:14–22.

Där möter oss avslöjandet av att det fanns ett tillstånd av ljumhet i församlingen i Laodicea. Så var budskapet till denna församling, och vi behöver ta till oss det också i vår tid, för att inte säga att det är ett högaktuellt budskap nu – detta budskap om ljumhet!

Det kan vara svårt att erkänna och att inse om man lever i ett ljumt andligt tillstånd. En hjälp till insikt, är att man har något att jämföra med. Är det en stor utbredd ljumhet i vårt land, har vi inte mycket att jämföra med och alltså svårt att komma till insikt om ett sådant tillstånd. Det blir då att vi tänker beträffande våra enskilda kristna liv, att det påminner om många andras liv. Även när det gäller de församlingar som vi tillhör, tycker vi att de inte skiljer sig

nämnvärt från andra.

Om vi däremot lyfter blicken från vårt land och ser på församlingars liv i andra länder, exempelvis i Asien, Afrika och Syd-Amerika, kan vi göra jämförelser. Vi kan då möta församlingar som lever i hänförelse, bön, lovsång och med kraftfulla rannsakande predikningar. I flera timmar kan dessa möten pågå. Människor blir frälsta, de troende vittnar, evangeliserar och församlingarna växer.

Vi kan också se på de troende i länder där de är förföljda för sin tros skull. Där är det svårigheter att samlas och kanske rent av riskabelt att inneha en Bibel. Trots detta är man hängivna Jesus, om det så skulle leda till att man förföljs, torteras eller dödas. Tron för dessa är så dyrbar att man är villiga att riskera allt för den!

När man läser om dessa troende och deras umbäranden så skäms man. De kan få smyga sig till enkla samlingar, många gånger nattetid för att inte upptäckas. Allt verkar de vara villiga att våga för sin tros skull, och gemenskapen med andra troende är så dyrbar att man, trots farorna, inte vill försaka den.

Om man då ställer detta i jämförelse med oss, där vi kan dra oss undan och där bekvämligheten sitter i högsätet, då undrar man ibland om det är samma tro vi har som dessa förföljda och lidande trossyskon har.

Det är nyttigt att läsa om deras liv och tro och att ställa den i jämförelse med våra kristna liv och hur vi lever i det här landet – då kan vi få perspektiv på våra kristna liv. Vi

kanske då ställer oss frågan om vi lever ett ljumt kristenliv, som det som vi läser om i budskapet till församlingen i Laodicea. Vi behöver få ett perspektiv på våra kristna liv. Vi behöver allvarliga och rannsakande budskap.

För tio år sedan, 2004, fick vi det. Det var i samband med att den kände pastorn David Wilkerson besökte Stockholm en vecka och talade i ett antal samlingar. Han berättar hur han själv blev på fredagen kring klockan ett, blev överraskad med ett tilltal ifrån Gud och som han skulle förmedla till svensk kristenhet.

Vid mötet klockan 15 frambar han budskapet, och han sa bland annat: ”Herren talade: ’Jag har en kontrovers med den evangeliska kyrkan i Sverige.’ ’Vad betydde det?’ frågade jag. ’Vad har det med mig att göra? Jag vet ju ingenting om den svenska evangeliska kyrkan. När jag talar om den evangeliska kyrkan, menar jag den lutherska kyrkan, pingstkyrkan, baptister, frälsningsarmén, alla evangeliska kyrkor. Gud talade till mitt hjärta: ’Jag har en kontrovers med den evangeliska kyrkan i Sverige och Skandinavien.’ ’Herre, vad vill du att jag ska göra åt det? Jag vet inte vad din konflikt är. Jag har redan valt mitt budskap.’ Herren sa: ’Du ska profetera.’

Wilkerson fortsätter längre fram i predikan: ”Den kontrovers Gud har med den evangeliska kyrkan är ett problem, ett enda ord. Jag ger er det som Gud gav det till mig, ett enda ord: apati. Herren sa: ’Jag kan inte gå med er, Jag kan inte göra vad jag vill göra, trots kallelsen på väckelse, trots

allt detta. Jag ser apati' säger Herren. 'Jag ser bara apati.'"

Wilkerson fortsatte och sa: "Jag vet inte om detta av mig själv. Det finns ingen som har sagt det ordet om kyrkan i Sverige till mig. Jag säger det här, och jag känner i den Helige Ande, och när jag känner den Helige Ande så starkt i det här mötet, så säger jag: 'Hur kan jag säga ett sådant ord: Apati?'

Gud säger: 'Säg vad jag talar om för dig. Jag ser deras hjärtan, det som du inte ser. Jag talar till hela den evangeliska kyrkan.' Han sa: 'Jag ser hela min kyrka, som är min familj, de som ser på sekterna och villolärorna och ser på döda formella kyrkor och säger till dem med ett pekande finger: 'Ni har ett sken av gudsfruktan, men vill inte veta av dess kraft.'

Men jag hör den Helige Ande som säger med kärleksfull röst: 'Nej, det är inte så det är, det är ni min församling, min familj. Ni som är uppkallade efter mitt namn, ni som är släkt med mig, ni församlingen i Sverige. Ni evangeliska kristna har kommit till denna punkt, där ni har sken av gudsfruktan, men ni har förlorat kraften, smörjelsen från den Heliga Ande, på grund av apati. Ni är tillfredställda med att komma till Guds hus och liksom gå igenom programmet, formaliteterna och organisera och försöka att vinna makt och auktoritet i samhället. Ni har blivit toleranta och det är vad Gud hör både från kyrkan och från samhällets toppar är: 'Vi är toleranta.'

'Nej', säger Gud, 'ni är ljumma. Ni accepterar att ni inte

får tala emot homosexualitet från era talarstolar. Det finns ingen som böjer knä och i bönen kraft bryter ner dessa fästen. Det finns inga tårar, det finns ingen smärta, för ni evangeliska kristna, ni är så toleranta. Den Helige Ande säger: 'Det är apati.'

Wilkerson talade om hur den andliga bilden har förändrats och säger: 'Mödrar som brukade gråta för sina barn, nu skrattar man framför tv:n istället. En mor kommer till mig och gråter över sin son, därför att hans mormor som varit missionär i femtio år, en Sionsmoder, kommer hem från missionsfältet och sätter sig framför tv:n. Det här unga barnbarnet, pojken, älskade sin mormor. Han sa: 'Jag vill ha min mormors tro.' Han var då tonåring.

Men den här missionären som kom hem, satt i veckor och månader framför tv:n och tittade. Hon satt där så länge så hon förlorade Guds härlighet, ingen mer bön, inte söka Gud längre, bara titta på tv.

Den här pojken skulle åka iväg till universitet, men innan han gav sig iväg böjde han sina knän framför sin mormors stol där framför tv:n och så sa han: 'Mormor, du var min hjälte, jag ville bli missionär, men om det slutar på det här sättet, om det skall sluta framför tv:n, utan eld och nöd för Herrens verk, då vill jag inte ha något att göra med er Kristus och er religion.' Och han vände ryggen åt Gud och frälsningen."

Wilkerson sa också detta: "Receptet mot apati är nöd. Men det är inte många som vill höra det budskapet i för-

samlingen. Vi vill inte gråta. Vi vill inte att profeten skall utforska våra hjärtans djup. Jag är så trött på att bara höra om väckelse, det är bara prat. Det betyder ingenting längre, för om vi verkligen ville ha väckelse, så skulle vi ha bönemöten i våra församlingar, det skulle vara en av de mest välbesökta av våra samlingar.”

Det som här har återgetts är en del av vad Wilkerson talade 2004, ett Guds budskap till oss i Sverige. Vi behöver återigen påminna oss om Wilkersons profetiska tilltal. Hur har vi tagit emot det? Har det lett till förändring?

Fast det nu gått många år så har vi inte tagit till oss budskapet så att det lett till någon förändring. Det är det som är så allvarligt! Vi kan inte behandla Guds tilltal hur som helst och med nonchalans.

Vi behöver läsa upp budskapet i församlingarna, i gudstjänster och i bönesamlingar. Vi behöver rannsaka oss på knä inför Gud och avsäga oss apatin.

Det handlar om nuet, vår framtid och evigheten för oss som kristna – och det är dags att handla nu! Vi måste ta Gud och Hans tilltal på allvar!

5

Gud vill väcka oss

Då Jesus kom första gången till världen, ville Gud väcka upp sitt egendomsfolk så att det skulle vara redo att ta emot honom. På samma sätt vill Han i vår tid väcka sitt folk så att vi är redo då Jesus kommer igen. Han har i sitt ord gett oss uppmaningar till detta.

Ett femtiotal gånger finner vi i Nya Testamentet uppmaningar till att vaka, vänta och att vara redo inför Jesu tillkommelse. Vi kan därför verkligen säga att vi har fått budskap i Guds ord, som skall hjälpa oss till vaksamhet inför denna världshistoriens mest dramatiska händelse, då Jesus kommer på himmelens skyar.

Frågan är bara om vi har tagit detta till våra hjärtan? Eller har dessa ord blivit liksom ohörda av oss? Det finns i alla fall inga ursäkter om vi säger att vi missat dessa budskap som alltså är så ofta förekommande. Att de är det tyder på att det är något viktigt som Gud vill säga oss och

som vi behöver ta vara på.

Det är inte bara i sitt eget ord som Herren vill väcka oss. Han har också i vår tid sänt budskap genom olika människor som fått frambära väckelsebudskap för att vi skall vara förberedda inför Jesu återkomst.

I det förra kapitlet återgav vi ett sådant, det var David Wilkerson som bar fram det 2004. Vi har också nåtts av ett annat budskap som blivit mycket spritt i Nordens länder. Vi tänker på hur den kände väckelseevangelisten Emanuel Minos i olika samlingar framburit ett profetiskt budskap som han fick del av redan 1968.

Han besökte det året en statskyrka i Valdres i Norge. Efter att mötet var slut kom en äldre kvinna fram till Minos och berättade om en syn som hon hade fått, och frågade om han ville skriva ner det som hon hade sett. Han gjorde så och lade ner sina anteckningar i en byrålåda och många år gick.

När han 1993 skulle göra ordning i sin byrå, finner han vad han hade skrivit ner. Han blir förvånad över hur den syn som kvinnan hade sett slagit in sedan kvinnan fick synen. På punkt efter punkt har den fått sin uppfyllelse. Vi skall inte här redogöra för hela synen, den finns återgiven i den bok som Emanuel Minos gett ut och som på svenska heter *Tag plats! Dörrarna stängs*.

Vi skall bara ta med den del av synen som särskilt berör tillståndet inom kristenheten innan Jesus kommer tillbaka, så här beskrivs det:

”Det blir ett avfall utan motstycke från sann och äkta kristendom. Bland de troende är ljumheten stor. De är inte längre öppna och mottagliga för rannsakande budskap. Folk vill inte gärna höra om synd och nåd, lag och evangelium, bot och bättring. Ett nytt slags förkunnelse övertar talarstolarna. Den handlar om att söka lycka, framgång och materiellt välstånd. Ett slags lyckoförkunnelse breder ut sig. Kyrkorna börjar stå tomma. Samma sak med bönehusen och väckelselokalerna. De troende vill inte följa Jesus på den smala korsvägen. Underhållning, konst och kulturaktiviteter tar över mer och mer av den plats som upptogs av väckelse, nöd, ånger och bot.”

Dessa ord var beskrivningen på hur det andliga tillståndet skulle vara i Nordens länder inför Jesu återkomst. När hon återgav beskrivningen för Emanuel Minos på 60-talet var bilden en helt annan än nu.

På den tiden var det väckelsemöten, det var välbesökta bönemöten. Väckelseserier hölls som ibland kunde pågå flera veckor. Det rådde en stor aktivitet bland Guds folk. Det är en stor kontrast mot den bild som vi har idag. Det är svårigheter att samla de troende till mer än söndagens förmiddagsgudstjänst. Även i den är det många gånger dålig uppslutning. Av antalet församlingsmedlemmar är det många gånger inte ens hälften som deltar.

Vi kan inte blunda för att något allvarligt har hänt, när det gäller prioriteringen av Guds verk och det andliga livet. Det borde vara en tankeställare som skulle få oss att

rannsaka oss och fråga vad det är som inträffat.

Det tillstånd som råder i många församlingars verksamhet, och som visar en totalt annorlunda bild mot den som fanns för några årtionden tillbaka, är egentligen inget annat än en återspeglning av det andliga kristillstånd som nu är för handen.

Vi kan också dra den slutsatsen att församlingarna består av enskilda troende och att tillståndet i dessa är bara ett uttryck för det andliga tillståndet bland medlemmarna. Att förneka och försöka överskylla detta gör inte saken bättre. Istället är det insikten om tillståndet som är förutsättningen för en förändring – en förändring som stavas: omvändelse.

Vi behöver nu göra en sådan omvändelse, bort från håglöshet, likgiltighet och andlig ljumhet. Detta tillstånd håller inte inför Gud. Det har vi Guds eget ord på och vi ser det i budskapet som Herren framförde till församlingen i Laodicea: ”Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall, skall jag spy ut dig ur min mun.” Upp. 3:15–16.

Avslutningen på de citerade orden är en fruktansvärd allvarlig påminnelse om hur Gud ser på andlig ljumhet. Han kan inte ha med den att göra, han stöter den bort från sig!

Vetskapen om det bör göra att vi allvarligt ställer oss frågan om vi lever ett ljumt kristet liv. Vi behöver stanna upp och rannsaka oss. Det håller inte med att jämföra oss med andra kristna och mena att vårt andliga liv inte skiljer

sig från de flesta andras. Det är inför Herren som vi skall rannsaka våra enskilda liv. Vi kan inte försöka gömma oss bakom andras liv och vi kan inte heller dölja vårt innersta för Honom.

Men det finns hopp – det skall också tilläggas. Det hoppet är knutet till det som Herren säger också till de troende i Laodicea i vers 15: ”omvänd dig.”

Där har vi återigen budskapet om omvändelse. Detta budskap som vi många gånger bara tänker på som ett budskap till de icke troende, men här ser vi att det var riktat till de troende i en församling.

Ja, budskapet var faktiskt riktat till hela församlingen i Laodicea. En församlings tillstånd är lika med dess andliga liv eller brist på sådant. Det är inte tillräckligt med att hålla gudstjänster och tro att det är en garanti för att allt är väl och att Herren är med.

Det trodde man säkert i Laodicea, men när vi läser mer om budskapet till församlingen ser vi att Jesus befann sig utanför denna, men Han ville komma in. Detta är beskrivit så här: ”Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” Upp. 3:20.

Något mer tragiskt kan vi väl knappast tänka oss: Jesus klappar på församlingens dörr och vill komma in! Kan det verkligen bli så illa. Det är nog en fråga som många kanske ställer sig. Kanske att denna församling är det mest extrema exempel på andligt förfall och att det var på den tiden som

det fanns en sådan församling. Det är kanske tankar som vi försöker trösta oss med. Vi borde inte göra det. Det kan vara lika allvarligt i vår tid.

Vi fick ett brev från en troende kvinna, hon skrev om en dröm som hon haft. I den såg hon hur hon stod tillsammans med Jesus i entrén till en församling som hade varit stor och framgångsrik, men mycket försummad. Hon skrev, att hon i drömmen vågade fråga Jesus om de inte skulle gå in i kyrkan. Till hennes förvåning svarade Han då: ”Nej, här går vi inte in.” Hon frågar då förvånad: ”Varför?” Jesus svarade då mycket sorgset: ”De kommer ändå inte att känna igen mig.” Hon frågar ännu en gång: ”Hur kom det sig?” Han svarade då: ”De har känt mig förut, men inte nu längre.”

Kvinnan var omtumlad av drömmen när hon vaknade. Kan vi ta till oss budskapet i drömmen? Det kan vara så lätt att bara avfärda det som en dröm och på det sättet inte inse allvaret.

Vi behöver ha respekt även för drömmar. Gud talar ibland genom sådana. Vi läser i Guds ord att så är fallet, och att vi också kan nonchalerar det: ”Gud talar både en och två gånger, utan att man bryr sig om det. I drömmen, i nattens syn, när sömnen fallit tung över människorna och de slumrar i sin bädd.” Job 33:14–15.

Problemet många gånger är att vi vill skjuta allvarliga budskap ifrån oss, förneka och ifrågasätta sådana i vår tid. Däremot kan vi läsa och tro på det allvarliga budskap som församlingen fick i Laodicea. Det är alltid lättare, för

då är budskapet på avstånd och vi kan hålla det ifrån oss.

Knappast kan något vara allvarligare än att försöka skydda sig från allvarliga budskap, att göra så kan vara den största björntjänst vi gör oss.

6

Andlig sömnaktighet

I det förra kapitlet beskrevs tillståndet i församlingen i Laodicea. Vi såg bilden där Jesus stod utanför församlingen och klappar på dörren. Vi kanske undrar över hur det kan gå så för en församling. Vad hade hänt, predikade man inte Guds ord? Trodde man inte på Jesus som Guds son? Sjöng man inte lovsånger till Gud?

Troligtvis gjorde man det. Man var ju en kristen församling, man gjorde det som tillhör en gudstjänstfirande församling. Till det yttre kanske det inte kunde ses något som avvek från hur det borde vara. Men var den Helige Ande verksam i församlingen eller var det bara religiösa former? Må Gud hjälpa oss så att vi ser skillnaden! Det senare är resultatet av att den Helige Andes närvaro inte finns.

Det behövs en profetisk vaksamhet och en urskiljning av vad som är religiösa former och det som är andefyllt liv. Endast den som själv är fylld av Anden kan bedöma vad som är av den Helige Ande. Paulus uttrycker det så här:

”En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.” 1 Kor. 2:14.

En som var andefylld, var förkunnaren och profetgestalten Emil Gustafson. Många känner till hans sånger och hans budskap genom det han skrivit. I en av sina böcker, *Dova klockljud*, ger han en beskrivning hur det är när den Helige Ande inte är närvarande och det bara är religiösa former, så här skriver han:

”Deras tempel är öde, ty livets Ande har flugit sin kos. Lovsångerna är kalla och bönerna frusna. Gudstjänsten liknar ett dött panorama av målade skuggor. Vanans makt drager sångernas positiv, och den kalla plikten talar över ’Jesu kärlek till en fallen värld’. Vilket åtlöje för helvetet, vilken sorg för himmelen! Den yttre bekännelsen har blivit deras liksvepning och den livlösa formen deras likkistor. Det är tyst, tyst som i graven! Alla är eniga, ty alla är ense om att sova.”

I den sista citerade meningen berör Emil Gustafson något som är förödande för det andliga livet, nämligen den andliga sömnaktigheten. Det kanske inte är så ofta som detta belyses i predikningar, men det är något som bibelordet varnar för. Det är alltså en fara för det andliga livet för såväl den enskilde som för församlingarna.

Eftersom det är så, behöver detta både belysas och varnas för. Tidigare har det gjorts av olika förkunnare och

vi behöver återigen få predikningar om denna fara. Frank Mangs var en av de som såg faran med sömnaktigheten och konsekvenserna av denna. Han skriver så här i sin bok *Med brinnande lampor*: ”Men då sömnaktighetens Ande lägrar sig över Guds församling – då tystnar också talet om att Jesus skall komma igen. Man tror det knappt. Och tror man det, så är det bara teoretiskt.”

Hur slående är inte den slutsats som Mangs gör, nämligen att när sömnaktighetens Ande råder, så tystnar talet om Jesu återkomst. I dag har talet om Jesu andra tillkomme tystnat i församlingarna i vårt land – det är bara att konstatera. Är vi lika villiga att konstatera att det beror på att sömnaktighetens Ande råder? Säkert är det många som vill värja sig mot detta, och vi försöker kanske komma med olika motargument istället för att inse den andliga sömnaktighetens resultat.

Det är bättre att ge Frank Mangs rätt, nämligen att denna tystnad är kopplad till sömnaktighetens Ande. Här behöver vi en ärlig rannsakan och ett andligt uppvaknande! När det sker, blir våra ögon åter öppnade och vi kan se att Jesu återkomst kan vara mycket nära.

Vi behöver på ett djupgående sätt inse att den andliga sömnaktigheten och därmed den andliga försoffningen i sig själva, är ett tecken på att vi lever nära Jesu återkomst. Jesus varnar själv för detta. Frank Mangs hänvisar i sin bok till Jesus undervisning och skriver så här: ”Han förutsade mycket bestämt att den andliga försoffningen skall bli den

dominerande atmosfären bland Hans bekännare i denna tidsålders afton.”

Vi skall också citera från samma bok av Mangs, om vad han redan på sin tid kunde konstatera: ”Och många ha somnat så grundligt, att de förlorat förmågan att se det verkliga tidsläget. Man lever på falsk optimism och söker intala sig själv att allt är bra. Man har upphört att reagera, och kanske detta är det värsta av allt.”

Vad skulle Mangs ha sagt om tillståndet idag, när han redan på sin tid kunde se detta andliga tillstånd?

Vi har fått flera varningar om att detta tillstånd av andlig sömnaktighet har utbrettp sig och fördjupats i vår tid. Vi har fått ta del av vad människor skrivit och ringt om drömmar och syner som de haft som just bekräftar detta.

Det är att lägga märke till att dessa människor har, oberoende av varandra, fått dessa syner och drömmar som har en gemensam nämnare, och det är att det varit varningar för att det råder en utbredd andlig sömnaktighet.

Vi skall börja med en syn där en person var i en bönesamling, och man hade på plattformen i kyrkan lagt ut en karta över Sverige. Då fick en av de deltagande en syn och i den sågs en kropp som låg på kartan. Fötterna befann sig i Skåne och överkroppen i Norrland. När den som fick denna syn frågade Herren vad detta betydde, var svaret: ”Det är min kropp i Sverige som sover.”

En äldre kvinna hade denna dröm: Det var en stor kyrka som hon såg i drömmen. Den var fylld med sängar som

människor låg och sov i. Kvinnan hör i drömmen en röst som säger: "Det är tid att vakna nu!" Då såg hon hur en del gnuggade sig i ögonen och satte sig upp. En del brydde sig inte alls, de sov vidare.

En annan kvinna skriver i ett brev om en dröm som hon haft "Jag kom in i en stor kyrka, som var fullsatt av folk, men alla hade bäddat ner sig och skulle sova. Själv hittade jag glad en ledig plats och började bädda ner mig!" Kvinnan skriver att hon kände sig verkligen träffad av denna dröm.

En kristen man berättar om en dröm, där han såg sig själv stå på plattformen jämte pastorn. Han såg att folk sov tungt i kyrkan. I drömmen frågade han pastorn: "Varför väcker du dem inte?" Pastorn svarade: "Jag gör det gång på gång, men de älskar att sova."

En kristen kvinna drömde att hon såg hur pastorn hängde över talarstolen och sov. Hon gick i drömmen fram och väckte honom, då började han tala en stund, sedan somnade han igen.

Någon skriver så här om en syn: "Jag såg i en syn att jag står ensam uppe på estraden i en kyrka. Det jag ser gör mig illa till mods, då jag ser ut över en mycket stor människoskara som sitter och sover eller stirrar tomt ut i luften. Det är kallt och grått i deras ansikten och de ser tomma ut. I folksamlingen ser jag några människor som har en liten låga över sina huvuden och tittar uppåt. Det som skrämde mig, var att de var så få som hade denna låga över sina huvuden."

Det gemensamma för dessa drömmar och syner har varit varningar för det sovande tillståndet som råder. Detta är inget som vi får ta lättsamt på. Talar Herren talar på detta sätt till flera personer så är det något Han vill säga oss och varna oss för.

Det som har återgetts här är bara vad jag har fått del av från olika håll. Det tyder på att det borde finnas ännu fler som fått likande varningar om tillståndet ibland oss. Gud vill både varna oss och väcka oss och det skall vi vara tacksamma för. Låt oss då ta vara på detta och inte skjuta det ifrån oss, det gäller livet – det andliga.

Vi skall slutligen ta med ytterligare en bekräftelse på det som vi fått ta del av i dessa drömmar och syner, är att vi inte får underskatta allvaret i dem. Den är från den välkände kinesiske pastorn Yun, som på ett mirakulöst sätt lyckats rymma från Kina, där han suttit fängslad för sin tros skull. Dörrar öppnades därefter för honom att resa runt och förkunna Guds ord i västvärlden, och han har flera gånger besökt Sverige. I boken *Levande vatten* skriver han följande: ”Från början förstod jag att en av anledningarna till att Gud låtit mig lämna Kina, var att hjälpa den sovande kyrkan i väst att vakna.”

Det är allvarliga ord som vi behöver förstå innebörden av och ta dem till oss!

Vi behöver inte minst också begrunda Jesu egna ord: ”Vaka, så att han inte plötsligt kommer och finner att ni sover. Vad jag säger till er, det säger jag till alla: Vaka!” Mark. 13:36–37.

7

Guds ord och predikan

I det föregående kapitlet behandlades den andliga sömnaktigheten, vilken är en påtaglig fara för det andliga livet. Den är något som alltså behöver åtgärdas. Det är en stor uppgift som inte får försummas.

Frågan är då: Hur skall vi komma till rätta med den andliga sömnaktighet som tydligen tycks råda i stor utsträckning? Naturligtvis är det något som vi alla, både förkunnare och enskilda kristna, måste bekämpa.

Vi kan inte förneka, att förkunnelsen från talarstolarna är av särskild vikt för att vi skall få se ett andligt uppvaknande. Pastorer och präster har här en nyckelroll.

Om det andliga tillståndet är ett sovande sådant, bör den logiska slutsatsen bli att vi behöver ett väckande budskap. De sovande behöver väckas!

Detta är också möjligt. Väckelsehistorien är full av levande vittnesbörd om vad en andefylld förkunnelse kan

åstadkomma. Vi behöver ta del av dessa vittnesbörd från gångna tider och även hämta lärdomar från dem. Det ger oss tro på att det kan ske igen, eftersom Guds ord är lika kraftfullt nu som då. Varför ser vi då inte samma resultat?

För att säga det rakt på sak: Till stora delar beror det på vår inställning till Guds ord. Tron på kraften i gudsordet har på många håll skadats genom att man fått en reserverad och kritisk hållning till Bibeln. Detta har skett genom den liberala teologin, som brett ut sig på olika sätt.

Det har skett på ett förrädiskt sätt, både i utbildning av förkunnare och i kristen litteratur, så att man många gånger knappast har varit medveten om det. På detta sätt har tron försvagats istället för att bli förstärkt.

Ifrågasättandet av gudsordets klarhet sker och olika bibelsyner företräds och en del menar att den ena kan vara lika god som den andra. Det skapar förvirring och underminerar tron. Vår tid behöver klarhet och inte dimridåer som läggs ut över tron. Det finns en rätt bibelsyn och hållning till Guds ord, den är kort och kärnfullt uttryckt av Jesus själv: ”Ditt ord är sanning.” Joh. 17:17.

Just denna tydlighet och detta enkla påstående är för många för enkelt, därför vill man problematisera både detta påstående och andra bibeltexter. Ett annat exempel är att Jesus säger sig vara enda vägen till Gud: ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.” Joh. 14:6. Även denna sanning ifrågasätts i vår tid.

När så sker, måste vi kunna säga att det handlar om

avfall från tron, något som Bibeln varnar för skall ske i den sista tiden. Att påstå detta fördöms förmodligen snabbt av en del för att vara dömande, och genom det kommer man att underminera varningarna för avfall.

Det handlar inte om att döma, det har vi inte rätt att göra, men Jesus säger: ”Det ord som jag har talat skall döma honom på den yttersta dagen.” Joh. 12:48.

Vi ser alltså att det tydligen finns ett samband mellan det levande gudsordet och domen som en gång skall hållas. Detta borde verkligen inge en respektfull hållning till Guds ord!

Denna respekt behöver återupprättas i vår tid. Vad man dock ibland möter, är att man vill sätta sig över Guds ord istället för att underordna sig det. Känslan av uppror kan förnimmas då man möter detta.

Som det i tidernas morgon skedde ett uppror mot Gud och Hans ord, så ser vi det ske också nu. Den som djupast sett ligger bakom ifrågasättandet av det som Gud har talat, är djävulen själv. Det kan låta mycket provocerande att uttrycka sig på detta sätt, men låt oss inte överskylla allvaret i angreppen på Guds ord.

Den som gagnas av att så in tvivel på Guds ord i människan, är just Guds fiende. Det var det han gjorde i Edens lustgård, då han med sina första ord till människan sade: ”Har Gud verkligen sagt?” 1 Mos. 3:1.

Detta ifrågasättande av det som Gud har talat, ledde till de första människornas fall, och har sedan dess lett till

att skaror av människor avfallit från den levande tron och Gud. Låt oss därför inte underskatta detta ifrågasättande av Guds ord som sker i vår tid.

Det är bekymmersamt att det bibelkritiska synsätt, som tidigare mestadels fanns på universiteten och prästutbildningen, nu också nått in i pastorsutbildningarna. Blivande frikyrkopastorer får nu del av bibelkritiken, och detta kommer sedan att påverka församlingarna. Genom Högskoleverkets styrda teologi har den liberala teologin vunnit intrång även i frikyrkopastorernas utbildning.

Vi får inte tro, att man inte påverkas av det man läser – det gör man! Även om det inte leder till att man förlorar tron, blir ändå många påverkade till en reserverad hållning till Bibeln. Det yttrar sig i att man tvivlar och ifrågasätter. Vårt förhållningssätt till Guds ord måste vara att vi skall tro på det – inte ifrågasätta det!

Respekten för Bibeln som Guds ord håller i vår tid på att försvagas. Det är också ganska betecknande att det på tidigare bibelöversättningars försättsblad stod att läsa: ”Bibeln eller den heliga skrift.” Detta är nu borttaget från Bibel 2000.

När det gäller denna bibelöversättning, finns det en mängd av bibelkritiska noter i den. Bibelkritiken har alltså nu nått innanför bibelpärmarna!

Det är dags att reagera och säga ifrån, när det gått så långt. Som reaktion till Bibel 2000 fick vi en alternativ bibelöversättning, Svenska Folkbibeln. Det är tacksamt att

notera att många pastorer idag använder denna översättning istället för Bibel 2000. Det är ett sätt att reagera och slå vakt om tron på bibelordet. Låt oss göra det både som förkunnare och enskilda!

När det gäller ordets förkunnare behöver de mycket förbön och uppmuntran att i den svåra tid som nu råder på trons område, till att predika Guds ord med stor frimodighet och kraft. Frikyrkornas pionjärer gjorde det och vi behöver nu följa i deras spår!

Dessa hade inte så mycket teologiska studier bakom sig, men de studerade Guds ord själva och predikade fyllda av Helig Ande och kraft. Detta gjorde att skaror av åhörare drogs tills talarstolarna.

I det föregående kapitlet gjordes ett citat från Emil Gustafsons bok *Dova klockljud*. Ytterligare ett citat görs här från denna. Redan på den tiden såg han en förändring, när det gällde förkunnaren och predikan och som han var bekymrad över. Han skriver: ”Predikanterna bliva allt mer märkvärdiga och lägga an på att få en storslagen, formfulländad predikan. Det går nu inte längre an att tala, som Anden giver att tala, utan man måste taga den mänskliga visdomen till hjälp, på det man måtte bli smickrad som en stor talare. Det kan på så sätt lyckas, att man kan bliva en stor man på talarstolen; men har man blivit till gagn för Guds församling eller en räddare av förlorade själar? Var denna utmärkta predikan just det som Anden avpassade för stundens behov? Var det ord eller liv?”

Emil Gustafsson ställde frågan: ”Var det ord eller liv?” En rannsakande fråga. Det är nämligen en himmelsvid skillnad på människoord och andefylld predikan. Det senare är ord som man fått inspirerade av Gud att frambära. Motsatsen kan sägas vara budskap, som man utifrån mänskligt förnuft och med egna tankar sammanvävt till en predikan.

I detta sammanhang kan det vara på sin plats att citera även Frank Mangs: ”Talarstolen är en plats för den Helige Ande och inte värtalighet.”

Det andefyllda budskapet från Gud själv, det fås sedan man varit inför Honom i bön. Därför är det viktigt att förkunnarna tar sig tid att göra detta.

Det finns en annan viktig del som vi skall ta med när det gäller predikandet. Det är ibland man får den känslan av att man förbiser det. Det handlar om vem som skall predika. I Rom. 10 ges svaret på denna fråga: ”Ty var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst. Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar? Och hur skulle några kunna predika, om de inte blev utsända? Det står skrivet: Hur ljuvliga är inte stegen av dem som förkunnar det goda budskapet.” Rom. 10:13–15.

Vi ser i detta sammanhang att det handlar om predikan och det ställs frågan: ”Och hur skulle några kunna predika, om de inte blev utsända?” Det framgår av texten att den som predikar skall vara utsänd.

När vi läser Guds ord, ser vi att det är Gud som kommer med sin kallelse till olika människor att tjäna Honom. Det är Han som tar initiativet, kallar och sänder människor åstad att predika ordet. Det är en gudomlig uppgift som Han ger, det är ingen uppgift som någon människa kan ge.

Vi får inte lämna denna grundläggande sanning, om den gudomliga kallelsens betydelse och nödvändighet. Att gå in i en tjänst för Gud, det är inte vilket arbete som helst. Vi får inte förmänskliga detta uppdrag.

En pastorsutbildning annonserade: ”Vill du jobba med människor?” Detta ger fel signaler. Nämligen att den människa som trycker att det är intressant att jobba med människor, kan bli pastor. Så är det inte, och vi får aldrig se så mänskligt på frågan om vilka som skall leda församlingarna.

Att predika är en stor och viktig uppgift – en gudomlig uppgift. Låt oss aldrig föra ner den till ett lägre plan. Gör vi det, kan det leda till mycket stora svårigheter för den som går in i en sådan uppgift och även för församlingarna.

Det är Gud som är uppdragsgivaren, och det är Honom som den predikande skall tjäna, annars blir man en tjänare av mänskliga mått. Paulus säger mycket tydligt ifrån hur det förhåller sig, och han var kompromisslös på detta område: ”Är det människor jag nu försöker få på min sida – eller Gud? Eller försöker jag ställa mig in hos människor? Om jag fortfarande ville vara människor till lags, skulle jag inte vara Kristi tjänare.” Gal. 1:10.

Om Paulus hade velat vara människor till lags hade han diskvalificerat sig som Guds tjänare, det är faktiskt budskapet i denna vers. Det är oerhört starka ord som måste betänkas.

En förkunnare av Guds ord skall vara den högste Gudens tjänare. Förkunnare tjänar inte människor utan Gud, däremot betjänas människor – och det är en stor skillnad.

Den som har en gudomlig kallelse över sitt liv får en andlig auktoritet. Det kan uttryckas så som det görs om Johannes Döparen: ”En man trädde fram, sänd av Gud. Hans namn var Johannes.” Joh. 1:6.

”Sänd av Gud” – det talar om ett gudomligt sändande. Vikten av en kallelse kan aldrig nog understrykas. Man väljer inte att bli en förkunnare, man blir kallad, utvald av Gud är den största uppgift någon människa kan ha – nämligen att förvalta och förkunna Guds heliga ord.

Att tjäna Gud är något som skall tas på största allvar, det är ingen lättsam uppgift. Det är ett gudomligt uppdrag, att tjäna den Högste – Skaparen av allt.

När man inser det, skapar det ett heligt allvar. Ytlighet, lättsamhet och billigt skämtande är inte passande i samband med det gudomliga uppdraget, givet av en helig Gud. Den som inser Guds helighet blir också präglad av uppgiften.

En som det kan sägas så om, var den helgade skotske predikanten Robert Murray M'Cheyne. Redan hans uppträdande var en predikan. Hans ansikte var präglat av ett heligt allvar. Redan när han ställde sig i talarstolen, började folk

i bänkarna gråta. Detta skedde innan han ens hade öppnat munnen och sagt något. Hans åhörare såg att han hade varit inför den helige Guden, och det ledde till förkrosselse och tårar bara de såg på honom. Sin bön uttryckte han så här: ”Herre gör mig så helig som en benådad syndare kan bli.”

Det finns flera som gjort avtryck genom den helighet och den mäktiga Ande som vilade över dem. En av dessa var George Whitefield. En som berättar vilket intryck han tog av att möta honom var predikanten Samuel Davids från Amerika. Han besökte London och sökte upp kyrkan där Whitefield predikade.

Han skriver om detta kyrkobesök, att han insåg att Whitefield hade varit extremt upptagen under veckan, och förstod att han inte haft tid nog till att förbereda sig för sin predikan. Det märktes också då han predikade; det var osammanhängande och det fanns just ingen form i hans predikan. Men trots detta, skriver Davids, att det var sådan smörjelse över predikan och gjorde sådant intryck på honom, att han gladeligen skulle ha kunnat fara över Atlanten fler gånger för att få vara under den mäktiga påverkan, som var rådande under Whitefields predikan.

Vad vi kan dra för lärdom av detta, är att aldrig kan formfulländade och väl förberedda predikningar någonsin utföra sådan påverkan på människor, som den predikan som sker i den Helige Andes mäktiga kraft. Den kraften är den första och viktigaste kvalifikationen för predikandets tjänst.

Det är den Helige Ande som gör människor till verkliga vittnen för Jesus, det säger Jesus klart i Apg. 1:8. ”Men när den Helige Ande kommer över er, skall ni undfå kraft och bli mina vittnen...”.

Den Helige Andes kraft kan aldrig ersättas med begåvning, talekonst eller utbildning.

Det finns ett samband och en koppling mellan denna trefald: bön, den Helige Ande och frimodighet. Detta ser vi i detta bibelord: ”När de hade slutat att be, skakades platsen där de var samlade, och de uppfylldes alla av den Helige Ande och predikade frimodigt Guds ord.” Apg. 4:31.

Alltså ser vi att när lärjungarna bad, resulterade det i att de uppfylldes av den Helige Ande, vilket i sin tur ledde till en frimodig predikan. Det är samma väg som vi har att gå i vår tid och som vi behöver praktisera. Det finns inga genvägar – låt oss inse detta.

Går vi inte in i uthållig bön, blir vi inte heller fyllda av den helige Ande, och blir vi inte det, blir det heller ingen frimodighet i förkunnelsen. Tyvärr kan vi i stor utsträckning se brister och försummelse på detta område.

Istället för den uthålliga bönen, är det korta bönestunder, och i en del församlingar lyser bönesamlingarna med sin frånvaro i den andliga verksamheten. I brist på den Helige Andes närvaro och kraft, blir resultatet andlig förlamning och kraftlöshet.

Hur kan vi gå miste om den kraft som Jesus lovade att sända? Detta är i så fall ett generalfel som vi gör mot

Honom som sänder den Helige Ande som en hjälp till oss att verka Guds verk.

Tänk att det kan gå så långt att vi kan försöka vara verksamma utan den Helige Ande! Vi skulle inte märka om Jesus hade sänt den Helige Ande eller inte, om vi verkar i vår mänskliga kraft och oberoende av Honom. Detta sägs tillspetsat för att vi skall stanna upp och tänka till. Vi behöver göra det!

När vi har följt och praktiserat de två första stegen i denna trefaldiga kedja, kan vi förvänta oss att resultatet blir den frimodiga predikan som vi läste om. Det är ett av de stora behoven i vår tid!

En frimodig predikan gör intryck på åhörarna. Den påverkar också församlingarna till frimodighet. Motsatsen: en försiktig förkunnelse skapar en försiktig och förlamad församling som lider brist på andlig frimodighet. Valet gäller: försiktighet eller frimodighet!

Tyvärr finns i vår tid mycket av det som påminner om vad den kände engelske predikanten Charles Haddon Spurgeon uttryckte på följande sätt: ”Somliga predikanter predikar evangelium på samma sätt som en åsna äter tistel. Det är mycket, mycket försiktigt.”

Hur har det kunnat bli så? Ja, troligtvis för att man har tagit för mycket hänsyn till vad man tror att de som lyssnar önskar få höra. Men det får inte vara det som skall vara styrande, de önskemål som kan finnas bland dem som sitter i kyrkbänkarna. Det är talarstolens budskap och förkun-

nelsen av Guds ord som skall vara vägledande för folket och församlingarna och inte något annat.

Vi måste vara på vår vakt för en anpassning där förkunnelsen utgår från vad man tror människor vill höra. Jesus är vår förebild även på detta område. Han anpassade inte sitt budskap, vilket vi kan se av denna vers: ”De frågade honom: ’Mästare, vi vet att du talar och undervisar rätt och inte anpassar dig efter människor utan verkligen förkunnar Guds väg.’” Luk. 20:21.

Resultatet av att man förkunnar Guds ord utan anpassning, blir att en auktoritet följer med en sådan förkunnelse. Detta i sin tur gör att människor träffas i sitt innersta. Detta framgår med all tydlighet av denna vers som beskriver Jesu förkunnargärning: ”De kände sig träffade av hans undervisning, eftersom han talade med makt och myndighet.” Luk. 4:32.

Vår tid är i ett oerhört stort behov av sådan förkunnelse. Det är av avgörande betydelse för den kristna trons utformning. Därför behöver allt fokus gå ut på att vi får en upprättad biblisk förkunnelse med andlig skärpa och klarhet.

Alltför många år har gått förlorade där en otydlighet i budskapet inte har ställt människor inför uppgiften att ta Guds ord på allvar och livsavgörande beslut. Det är hög tid för förändring, så att inte fler år går förlorade och framför allt inte fler människor gör det.

Det handlar nämligen om evighetsvärden som står på

spel. Därför får inte uppgiften att predika Guds rena och klara ord förfuskas och föras ner på ett lågt mänskligt plan där människomeningar och tyckanden råder.

Det behövs också ett stöd från församlingsmedlemmarna för att förkunnaren skall kunna stå upp med frimodighet i sin gärning. Den vanlige medlemmen, som likaså har till uppgift att verka för väckelse och uppvaknande, skall här uppmuntra sin församlingsherde att förkunna sanningen med frimodighet.

Ett sådant stöd kan ges genom att man ger full frihet för förkunnare att predika allt Guds ord, så att det förbereder och formar ett kristet liv som håller både i denna tid och inför evigheten.

Det är detta som Guds ords förkunnelse går ut på, och alla tjänar på att ett sådant budskap går ut från talarstolen.

En predikan kan vara antingen väckande eller sövande. En otydlighet i förkunnandet gör också att lyssnarna blir villrådiga och handlingsförlamade. Ingen andlig förändring åstadkoms genom ett sådant budskap. Vi behöver den tydlighet som är förknippad med Guds ord, annars kan det liknas vid vad denna vers säger oss: ”Och om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?” 1 Kor. 14:8.

Den otydlighet, som varit rådande på många håll i kristenheten, har varit så påtaglig att man även utanför de kristna leden blivit medveten om den. Den kända monologen om ”pastor Jansson”, han som inte hade några

bestämda åsikter om någonting, borde vara en tankestäl-
lare om hur långt anpassningen och förfallet ibland kan gå.

8

En helig Gud

Vad är grunden och utgångsläget för en biblisk förkunnelse? Gud är helig – människan är fallen i synd och saknar den helighet som fordras för gemenskap med Gud. Men genom Jesu försoningsdöd på korset kan vi bli rättfärdiggjorda – en omvändelse till Honom behövs!

Omvändelsen är nödvändig för att få en evig gemenskap med den helige Guden. Detta är något som hör samman. Om vi inte har förståelse för Guds helighet, kan det medföra att vi tar för lätt på omvändelsen, vilket i sin tur kan bli förödande. Omvändelsen kan då bli alltför ytlig och inte hålla mer än en kortare tid. Den ytliga omvändelsen behöver bli en djupgående sådan som håller livet ut och in i evigheten.

Att vi har sett många ytliga omvändelser, det bär alla de människor vittnesbörd om som fallit bort från tron och livet i Gud. Ibland brukar dessa människor kallas för ”avfällingar”, ett hemskt ord som beskriver en hemsk verklighet

som vi tvingas konstatera, om vi skall vara ärliga. För att vi skall få en förändring på detta negativa, som också utgör ett negativt vittnesbörd om den kristna tron, behöver vi få se en förändring.

Denna förändring kan också bli en verklighet och därför behöver all kraft sättas in för att verka för detta. Den stora och angelägna frågan är då: Hur kan vi göra det?

Utan tvekan är en riktig gudsbild av avgörande betydelse. Med en sådan kan också ett rätt förhållande till Gud upprättas. På samma sätt som en sann och riktig gudsbild är avgörande i positiv mening, är också en snedvriden bild av Gud förödande.

Vad har då människor för bild av Gud och hur har denna presenterats? En sats som beskriver detta, och som uttrycks gång efter annan och som vi hört i predikningar under många år, är denna: Gud är kärleken. Kanske inget annat har upprepats så många gånger i förkunnelsen. Det kan ha blivit till en vana och något som vi hela tiden hör.

Vi behöver då ställas oss frågan om detta också är något som upprepas ett stort antal gånger i Bibeln, eftersom det görs så ofta? Kanske många blir förvånade över att detta bara förekommer ett par gånger. Det finns också andra uttryck för Guds kärlek på olika sätt och det förekommer också ett antal gånger.

Visst träffar vi på budskapet om Guds kärlek då vi läser Guds ord, det skall inte ifrågasättas. Detta är en viktig sanning helt klart. Men det är så att om det sker en kraf-

tig betoning av blott en sanning, så får vi en ofullständig gudsbild. Naturligtvis är det viktigt med en hel och sann bild av Gud! Ingen kan väl motsäga det.

Om vi inser att det kan ha gått så långt att vi sätter likhetstecken mellan Gud och kärlek och att man uppfattar att Gud och kärleken är identiska, har vi kommit fel. Vi behöver då få denna uppfattning korrigerad till den bild som är den rätta och som funnits genom kyrkohistorien.

En som insåg det var A. W. Tozer, han har kallats 1900-talets profet. Han insåg faran med att det kan gå så långt att vi likställer Gud med kärleken och på det sättet får en felaktig och ensidig gudsbild.

Tozer skriver om detta i sin bok *Guds egenskaper*: ”Samtidigt som vi förnekar att Gud äger andra egenskaper än kärlek, låter vi kärleken inta Guds plats. Den Gud som vi därmed tillägnar oss är inte Israels Gud. Det är inte vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader. Det är inte profeternas och apostlarnas Gud. Det är inte de heligas Gud eller reformatörernas och martyrernas Gud, inte heller den Gud som kyrkans teologer och sångförfattare trodde på.”

Vi behöver ha en klassisk gudsbild, en bild som både stämmer överens med skriften och den bild som har varit förhärskande genom historien. Vi behöver även lägga märke till att det under senare tid har skett en förskjutning av denna bild. Därmed bör det också leda till att vi verkar för en korrigerande. Det lättaste är troligtvis att bara fortsätta i det förhärskande spåret och förkunna och upprepa som

ett mantra: Gud är kärleken. Det kan göra oss populära, ty det finns inget utmanande i ett sådant budskap, det är ett budskap som alla kan bejaka.

Nu är inte en kristen förkunnarens uppgift att bli populär, uppgiften är att vara sanningens budbärare. Till detta hör att ge en sann och skriftenlig bild av Gud och detta skall återspeglas i förkunnelsen.

Då detta görs, kommer också övriga sidor av Gud att framhållas. En av dessa är att Gud är helig. Det understryks och framhålls betydligt oftare i Bibeln, än att Gud är kärleken. Det kan säkert vara överraskande för många, och det beror då på att denna sida av Gud har fått stå tillbaka för förkunnelsen om att Gud är kärleken.

Det är av oerhörd vikt att sanningen om Guds kärlek är balanserad med budskapet om Guds helighet och behovet av omvändelse. Det är ofta man kan höra i förkunnelsen och vittnandet, att man säger: ”Gud älskar dig precis som du är.” Det är något som de icke-kristna kan missuppfatta och resonera som att allt är gott och väl samt att ingen omvändelse behövs.

På det sättet kan vi invagga människor i en falsk inställning, och vårt vittnande kan istället leda till att människor inte söker Gud. Ett budskap som bara förkunnar att ”Gud är kärleken” och ”Gud älskar dig precis som du är”, kan alltså lätt misstolkas. Det kan göra att den som hör sådana budskap tar det som inteckning på att man inte behöver riskera att bli dömd en gång.

Nej, vi behöver ha ett tilltal och budskap som väcker människor och varnar dem för faran att gå evigt förlorade. I evangeliserande och vittnande för människor behöver vi ha en linje där synd, dom och rättfärdighet finns på något sätt inlemmat, när vi klargör evangelium för människor.

Vi ser att det är just dessa tre sanningar som den Helige Ande på ett särskilt sätt verkar för att klargöra för människor. Vi ser det av Jesu ord i Joh.16:8: ”Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom.”

Det är av vikt att vi samarbetar med den Helige Ande i vårt förkunnande av evangelium. Då är det också viktigt att vi har samma grundläggande inställning angående budskapet som den Helige Ande har i sin uppgift att föra människor till insikt och omvändelse.

När Anden på detta sätt verkar, uppstår insikten hos människor om att de har ett behov av att söka Gud och omvända sig. Det är här vi många gånger har missat att få människor att inse det behovet. Tyvärr har det ofta lett till det precis motsatta, nämligen att människor kan uppleva att det inte finns något sådant behov gällande dem, därför att man fått höra: ”Gud älskar dig precis som du är.” Ett sådant budskap behöver kompletteras med ett omvändelsebudskap, så att inte en missuppfattning skall ske.

När det gäller behovet av en omvändelse hos människan, går det inte att komma ifrån att detta grundar sig på synden. Eftersom skriften säger: ”Alla har syndat och

saknar härligheten från Gud” (Rom. 3:23), så finns det en nödvändighet av omvändelse och frälsning för alla människor för att bli räddade.

Ett överslätande av synden är förödande. Detta gäller inte bara för dem som fortfarande inte gjort upp med den, det är också allvarligt om man tar lätt på synden sedan man omvänt sig.

Ursäktande av synder och förbiseende av allvaret på detta område kan vara förödande för det andliga livet i Gud. Att man tillåter sig att leva i synder utan att göra sig fri från dem leder till ett liv kvar i synden, istället för ett liv i rättfärdighet och gudsfruktan.

På detta område är det viktigt att också förkunnelsen inte ger legitimitet åt att man kan leva i synder av olika slag. Synd är synd och ett överskylande av synder är inte vägen till förlåtelse av synden. Vägen är: ”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” 1 Joh. 1:9.

Om vi i förkunnelsen har ett överslätande och en förståelse för att människor syndar och lever i synd så sviker vi dem. Vi erbjuder då förståelse för synden istället för förlåtelse av synden. Det skulle vara att svika Guds omvändelsebudskap till frälsning och befrielse från synd.

Det är faktiskt viktigt att förkunnelsen om synden finns med som en del av budskapet. Om människor inte inser sin synd, finns det inte heller något behov av omvändelse.

Utan sorg över synden – ingen sann omvändelse.

Detta var en viktig del i de folkväckelser som gått över vårt land. Det är dags att återvända till de gamla stigarna för att få se de omvändelser som följer på en förkunnelse om synd och nåd. Nåden har inget värde om den inte ställs i relation till synden. Hur sant är det inte vad Dietrich Bonhoeffer uttryckt: ”Billig nåd är detsamma som en predikan om förlåtelse utan omvändelse!”

Det budskap som predikades av Johannes Döparen, Jesus och apostlarna var ett omvändelsebudskap. Det är det budskapet som är grundläggande för en sann omvändelse. Låt oss återvända till det!

9

Helighet och gudsfruktan

Vi har alltså kunnat konstatera att Bibeln tydligt, och många gånger framhåller att Gud är helig. I relation till att Gud är kärlek, är det ett betydligt tydligare och mycket mer framträdande budskap i Guds ord. Detta är alltså något som vi behöver hålla oss till, det gäller både förkunnelsen och hur vi skall leva.

Det senare framhålls på följande sätt: ”Det står skrivet: Ni skall vara heliga, ty jag är helig.” 1 Petr. 1:16. Det talas alltså om att vår relation till den helige Guden är byggd på helgelse.

Bibelordet stryker under detta: ”Sträva efter frid med alla och efter helgelse. Ty utan helgelse kommer ingen att se Herren.” Hebr. 12:14.

Det medför i sin tur att det inte är något som vi kan ta lätt på. Därför uppmanas vi: ”Då vi alltså har dessa löften, mina älskade, så låt oss rena oss från all besmittelse från

kött och ande och i gudsfruktan fullborda vår helgelse.”
2 Kor. 7:1. Vi uppmanas alltså till att fullborda vår helgelse.
Tyvärr verkar det som en del inte ens börjat sin helgelse-
process. Hur skall det sluta?

Här är återigen förkunnelsen av avgörande betydelse när det gäller att framhålla vikten av helgelse. Frånvaron av helgelseförkunnelse har dessvärre varit uppenbar under senare år. Vi har på det här området mycket att ta igen.

Förmodligen finns det hos många en felaktig attityd till helgelse. Det är nog så att många har uppfattat detta som en tung börda som läggs till frälsningen. Inget kan vara mer felaktigt!

Det är ingen börda att hålla sig ren från synden. På samma sätt som vi vill hålla oss fysiskt rena och bli av med illaluktande svett, är det ingen börda att då duscha. Det är något som vi önskar göra, och på samma sätt skall vi ha en liknande inställning till att hålla oss andligt rena!

Helgelse är något positivt och medför att frälsningsglädjen kommer oss till del. Den glädjen är något helt annat än den glädje som vi kan försöka skaffa oss på många andra olika sätt. Bibeln har ett speciellt ord för denna glädje, den kallas salighet.

Någon har sagt: ”Salighet är en egenartad inre glädje som alltid står i relation till Guds rike.” Denna inre glädje, salighet, är alltså något som endast den som kommit in i Guds rike kan leva i.

Salighet och helighet går hand i hand, dessa hör ihop,

ingen salighet förutan helighet. Helgelse är något positivt, ty i spåren av den följer salighet, denna inre djupa glädje. Vem vill inte uppnå största möjliga och djupaste glädje? Visst är det så och därför är helgelse en positiv nyckel för det djupa rika andliga liv som Gud vill ge alla sina barn.

Motsatsen till den inre glädjen är att bära på en fördömelse i sitt inre. Ett plågat samvete är inget som någon önskar sig och det följer av ett kompromissat kristet liv där man inte har samvetsfrid. Det kan vara mycket som berövat denna frid.

Vi behöver bara nämna några få exempel: att kompromissa med sanningen, att använda sig av lögn är ett exempel. Vi kan även ta exempel när det gäller relationen till pengar och affärer, där oärlighet såsom undanhållande av skatt genom svarta affärer och att inte betala skulder och räkningar, är ytterligare något som kan påpekas. Från sexualmoralens område kan nämnas sexuell utlevnad utanför Bibelns föreskrivna ramar, som är äktenskapet, och ett annat exempel är att titta på porrsajter, som kan leda till svår bundenhet och laster.

Det som nämnts här skall inte föraktfullt kallas för utdrag ur någon ”syndakatalog”. Uppräkningen är bara exempel på vad som utgör hinder för verklig glädje och istället kan betunga samvetet. Ett tungt samvete är inte lätt att bära på!

Det måste tilläggas att ingen heller behöver göra det! Genom Jesus Kristus kan vi bli av med det och all synd

som vill fördunkla det liv som vi är ämnade till att leva – nämligen ett liv i gemenskap med Gud. Inget liv är större och rikare för en människa!

Genom Jesus och ett pågående liv i helgelse kan vi leva i ett ständigt flöde av gudomligt liv. Detta är den frälsning som Bibeln presenterar och som vi också behöver förstå är den rätta och välsignade vägen att gå.

En annan sida, som är viktig att ha med i det här sammanhanget, är gudsfruktan. Man kan säga, att det blir svårt att vara motiverad för helgelse, om vi inte bär på gudsfruktan. Vad är då det som kallas för gudsfruktan? Här finns det nog många som har en felaktig bild av detta begrepp. Vi låter en vers från Psaltaren beskriva detta: ”Som en far förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som fruktar honom.” Ps.103:13.

Denna vers talar om en relation mellan en far och ett barn, det är bilden av de som fruktar Gud, och som följd av det så förbarmar sig Gud över dem som lever i denna gudsfruktan. Att på det sättet leva i gudsfruktan och frukta Gud, är inte ett uttryck för att leva i ständig skräck för honom, såsom tyvärr en del uppfattar detta. Nej, att frukta Gud är ett respektfullt, vördnadsfullt och ödmjukt förhållningsätt till den Högste.

För alla som inser att Gud är den mäktige som skapat allt och från vilka vi alla härstammar, bör inte ha några problem med att på dessa sätt förhålla sig till Gud. Här handlar det om insikt och att ha en biblisk gudsbild.

Tyvärr förekommer det att många skapar sig en egen sådan bild av Gud, en bild som man önskar att den skulle vara utifrån det liv som man lever. En sådan gudsbild skulle kunna beskrivas som en Gud som snällt acceptera allt vad vi gör och hur vi än lever, och att vi sedan ändå kommer till himlen. Om man har en sådan bild av Gud och kanske dessutom förkunnar den, då blir man säkert populär hos den breda allmänheten. Det är bara det att en sådan bild är falsk, genomfalsk!

Vi behöver en gudsbild som bygger på bibelordet och inte människors fantasibilder. En biblisk gudsbild håller både för detta livet och för evigheten. Därför är det av största vikt att en sådan bild upprättas för alla, inte minst för Guds folk.

Om vi lever i en biblisk gudsfruktan, räddar det oss från att falla i synd och att komma bort från gemenskapen med Gud. Därför är det naturligtvis viktigt att en sådan gudsfruktan upprättas i den enskildes liv, och det sker genom en förkunnelse som lyfter upp detta. Om så hade skett, skulle många av de som fallit i synd inte ha råkat ut för det.

Vi skall återge en talande bild av just detta. Den är hämtad från boken *Närma dig Gud* av John Bevere. Författaren återger vad han själv varit med om:

”Jag kommer aldrig att glömma ett fängelsebesök jag gjorde hos en välkänd pastor som var dömd för bedrägeri. Jag frågade: ’När slutade du älska Jesus?’

Han såg på mig och svarade utan att tveka: ’Jag har

aldrig slutat älska honom.’

Jag var förbryllad och frågade: ’Men hur förklarar du då bedrägeriet och äktenskapsbrottet?’

Han svarade: ’John, jag äskade Gud hela tiden, men jag fruktade honom inte.’ Och sedan sade han något som fick mig att stelna till: ’John, det finns miljontals amerikanska kristna som jag. De kallar Jesus sin Frälsare och älskar honom, men de fruktar honom inte som den högste Guden.’

Då tändes ett ljus i mitt medvetande. Jag insåg, att vi kan älska en bild av ’Jesus’ som vi har skapat utifrån vår egen föreställningsförmåga och vårt eget förstånd, men som inte är den verkliga Jesus; för Bibeln lär oss att Herrens fruktan är första steget till att lära känna Gud innerligt (se Ords.1:7; 2:5). Jag insåg att denne man hade älskat en förvrängd bild av Jesus.” Slut citatet.

Detta återgivande av samtalet som Bevere haft med denne pastor som fallit i synd, är talande för gudsfruktans betydelse för att förhindra syndafall. Det är inte tillräckligt att säga att man älskar Gud, utan att också leva i respekt för honom och hans helighet.

John Bevere belyser också i sin bok skillnaden mellan att vara rädd för Gud och att frukta Honom med utgångspunkt i detta bibelord: ”Men Mose sade till folket: ’Var inte rädda, ty Gud har kommit för att sätta er på prov och för att ni skall frukta honom, så att ni inte syndar.’” 2 Mos. 20:20.

Beveres kommentar till det som sägs i denna bibelvers är: ”Mose sade: ’Var inte rädda’, ty Gud har kommit för

att 'ni skall frukta honom'. Det låter som en motsägelse, men det är det inte. Mose gjorde skillnad mellan att vara rädd för Gud och att frukta honom. Skillnaden är enorm. Den människa som är rädd för Gud har något att dölja; hon vill inte komma nära, eftersom Guds närvaros rena ljus kommer att avslöja vad hon döljer.”

Vikten av en rätt gudsbild och ett riktigt förhållande till den levande Guden kan inte nog understrykas. Det ger oss harmoni med vår Skapare och Gud. Det inre vittnesbördet på det är den frid som Gud sanktioner med. Inget är mer dyrbart än detta.

Trons lydnad

Vi har stannat upp inför helgelse och gudsfruktan. Det är viktiga delar i ett kristet liv, och som inte får försummas. Detta finns nämligen som en del i vår frälsning och gemenskap med Gud. Det finns i frälsningen två sidor som är viktiga att ha förståelse för. Den ena är att vi får den genom Jesu försoning, vi får frälsningen av nåd. Den andra sidan är vårt förvaltande av frälsningen efter det att vi mottagit den.

Det är detta som Paulus understryker, när han skriver till de troende i Filippi: ”Därför, mina älskade, liksom ni alltid har varit lydiga, så arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara som när jag var hos er, utan ännu mycket mer nu när jag inte är hos er.” Fil. 2:12.

Här ser vi den del som ligger på vårt ansvar när det gäller frälsningen, nämligen det Paulus skriver om att ”arbeta med fruktan och bävan på er frälsning”.

Man kan säga att, det handlar om att frälsningen måste

vårdas för att bevaras. Vi kan likna det vid att vi flyttar in i ett hus med en härlig och underbar trädgård som vi har fått som en gåva. Allt i trädgården är välansat, perfekt och mycket tilltalande. På ett likande sätt är det en underbar frälsning som vi tar emot genom Jesus, sedan vi öppnat vårt hjärta för honom.

Men om vi fortsätter och tänker oss denna bild med trädgården, att vi inte bryr oss om att sköta den och tiden bara går så kommer den att förvandlas totalt. Efter en tid av ingen skötsel liknar den mer en vildmark än en trädgård.

Den underbara och fina trädgården som vi fick har gått förlorad och kan inte längre kallas för trädgård. På likande sätt så kan den underbara frälsningen förvandlas till ett världsligt liv, det är något annat än ett kristet liv, det har gått förlorat.

Därför är detta med att vårda sin frälsning en sida som behöver understrykas, så att alla troende får detta klart för sig, nämligen vikten av att arbeta på sin frälsning. Många har underlåtit att göra det och frälsningen har spårat ur. Hur tragiskt är inte detta!

Man kan alltså i tro ha tagit emot frälsningen genom Jesus, men därefter har man underlåtit något viktigt som har med tron att göra. Paulus skriver om vad det är: ”Genom honom har vi fått nåd och apostlaämbete för att bland alla hednafolk föra människor till trons lydnad för hans namns skull.” Rom. 1:5.

Det talas alltså här om trons lydnad. Det finns något som

är kopplat till att tro, och det är lydnad. Tron skall alltså följas av lydnad, vilket förstås är motsatsen till olydnad.

Det är naturligt för föräldrar att de önskar se sina barn leva i lydnad, på samma sätt är det med Gud och hans barn. Här behöver belysas något som kanske är vanligare än vi tror, det behöver inte vara att man lever ett liv i synd – problemet är att man inte lever sitt liv för Gud.

Man lever ett liv där bara det egna jaget och den egna vilja styr över beslut och handlingar. Gud är inte den som har första platsen, det är jaget och den egna viljan. Det kan knappast kallas ett kristet liv, utan ett själviskt liv där man vandrar sin egen väg utan att fråga efter vad Gud vill. Detta kan just inte kallas för trons lydnad utan olydnad.

Utifrån detta perspektiv kan vi se att mycket av så kallat kristet liv har stagnerat och även gått förlorat. Det är därför som det är så viktigt att trons lydnad upprättas.

Gud behöver få den centrala platsen i våra liv, då blir det också förutsättningar för att allt annat kommer på plats och i gudomlig harmoni. Vi har Jesu egna ord på att detta är den rätta ordningen och som är den sanna och rätta inriktningen: ”Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.” Matt. 6:33.

Vi skall inte ta lätt på dessa ord från Jesus. Han lär oss den gudomliga ordningen och med den följer också ett löfte, som vi ser i det Han säger.

Tyvärr är det nog många som tänker som så, först skall jag se till att allt annat kommer på plats och får det gjort,

sedan får Gud min tid. Men det är inget annat än att vända på den ordning som Jesus har visat oss.

Det här kan beskrivas som tidsprioritering. Jesus sa alltså: ”sök först Guds rike.” Rent praktiskt kan detta översättas till exempel på hur man börjar sin dag. Det är ett val att börja läsa tidningen, lyssna på radio eller se på tv, innan man gör något annat. Om vi istället tar en tid i bön som det första vi gör efter uppvaknande, så är det ett praktiskt exempel på att söka Guds rike först.

Att göra så skall inte betraktas som en börda utan en tillgång, där man lägger den kommande dagen och dess händelser i Guds hand och att man räknar med Hans ledning och hjälp. Gud ser detta val och det är inte bara dyrbart i hans ögon, utan även värdefullt för den som gör så. En bättre start på dagen kan inte göras, och det borde vara det självklara valet för alla Guds barn.

Överhuvudtaget skall vi räkna med Gud både i helgdag och i vardag. Det handlar inte om att ge Gud en och en halv timma på söndagsförmiddagen, det handlar om mer för att det skall kunna kallas ett verkligt kristet liv. Det handlar om ett liv och en efterföljelse i Jesu närhet hela veckan. Om man förutom gudstjänsten på söndagen, resten av veckan lever för sig själv och inte vandrar med Gud, så är det inte annat än ett bedrägeri, detta mot sig själv, församlingen och Gud.

Vi skall se våra liv och vår vandring med Gud som en tillgång och inte som en börda. Att leva i trons lydnad är

för vårt bästa, en tillgång för ett rikt liv.

När vi talar om trons lydnad så kan inte den lydnaden ersättas med något annat. A. W. Tozer, har i sin förkunnelse och sina böcker mycket träffande belyst det kristna livet.

När det gäller trons lydnad skriver han träffande och rannsakande: ”Har du märkt att mycket bön om väckelse har pågått på sistone – och hur lite väckelse det gett som resultat? Jag tror vårt problem är att vi har försökt att ersätta lydnad med bön; och det fungerar helt enkelt inte. Att be om väckelse och ignorera eller faktiskt kränka klara bud som anges i Skriften, det är att slösa bort en mängd ord och gör ingenting åt våra problem. Bönen blir effektiv när vi slutar använda den som en ersättning för lydnad.” Detta var från boken *Of God and men*, (Min översättning.)

Det är tänkvärda ord av A. W. Tozer. Våra böner behöver följas av lydnad och att vi lever våra liv inför Gud. Det är vägen till väckelse, och vårt land behöver verkligen en genomgripande sådan där folket vänder sig till Gud. Vi tror ofta att den först skall börja i samhället och så har vi gått och väntat på den. Väckelsen måste börja i de kristna leden och församlingarna – i den enskildes liv.

Pastorn Campbell Morgan fick vara till välsignelse för skaror av människor genom sina predikningar och de böcker som han skrev. I sin kommentar till Apostlagärningarna, *The acts of the apostles*, skrev han: ”Vi behöver inte slösa bort tid på att tala om väckelse i världen förrän det är väckelse i församlingen.” (Min översättning).

Aldrig tidigare har vi levt så nära Jesu återkomst. Tidens tecken tyder på att Jesus kan komma tillbaka mycket snart. Det borde innebära att den andliga beredskapen skulle vara högt prioriterad. Tiden att rätta till sitt liv kan snart vara förbi. Om vi inte tar vara på den tid som ju nu är inne, kan vi få ångra det djupt. Det är dags att ta Gud på allvar!